

Nº 9 **Göyərçin** 2003
ISSN-0207-4710

QORXU

Bir dəfə gizlənpaç oynayanda qardaşımı qorxutmaq istədim. Babam üstümə acıqlandı. Dedi ki, adam qorxutmaq heç yaxşı xasiyyət deyil. Babamın sir-sifəti dəyişdi. Gözləri alacalandı. Ötən günlər kino lenti kimi onun xəyalında canlandı. Bir xeyli düşünəndən sonra bizə dedi:

- Balalarım, yaxına gəlin. Sizə qəmli, lakin ibrətamiz bir hekayət danışacağam. Sonra o, köks ötürüb danışmağa başladı:

- Uzaq-uzaq illərin arxasında mən də sizin boyda bir uşaq idim.

Qardaşım güldü:

- Uy can, baba da uşaq olub.

Mən qardaşımın üstünə acıqlandım:

- Adam böyüyün sözünü kəsməz. Qoy baba qurtarsın, sonra sən danışarsan.

Babam gülümsündü. Ancaq elə bil bu gün onun təbəssümü kədərlə yoğrulmuşdu. O, handan-hana söhbətinə davam etdi:

- Mən də sizin kimi uşaq idim. Çox ağıllı, dilli-dilavər bir bacım var idi. Həmişə birlikdə oynayırdıq. Bir dəfə evin içində olanda gördüm ki, çöldən bacımın səsi gəlir. Tez yerə sərilməmiş qoyun dərisini götürüb ona büründüm. Qapının dalında gizləndim. Bacım bərk qorxdu. Rəngi ağappaq ağardı. Tir-tir titrədi. Mən dərinə bir kənara atıb güldüm. Bacım isə elə hey uçunurdu. Yazıq qız bərk xəstələndi. Xəzan vurmuş çiçək kimi solmağa başladı. Dava-dərman da ona kömək eləmədi.

Bir gün bacım bizimlə əbədi olaraq vidadlaşdı. Ağlamaqdan gözlərim qıpqırmızı olmuşdu. Ancaq nə fayda? Dünyadan köçəni təzədən geri qaytarmaq olmaz.

O vaxtdan nə az, nə azacıq, düz 60 il keçib. Ancaq yenə də dünyadan vaxtsiz köçən bacımı unuda bilmirəm. Onun saralıb solmasının başlıca səbəbi mənim düşüncəsiz hərəkətim idi.

Babam susdu. Biz də danışmağa cəsarət etmirdik. Nəhayət, o özü sükutu pozdu:

- Mənim ağıllı nəvələrim. Bir-birinizi qorxutmağa çalışmayın. Qorxu çox pis şeydi. Əgər o, ürəkdə yuva saldısa, yaşamağın özü də cəhənnəm əzabı kimi bir şeydi.

Biz babamıza söz verdik ki, bir daha bir-birimizi qorxutmayacağıq.

ÇÖLPİŞİYİ

Qazlar hində çıxırışdılar. Babam tez yatağından qalxıb geyindi. Nənəm yuxulu-yuxulu ondan soruşdu:

- Nə olub, a kişi?

- Deyəsən hinə tülkü girib.

Dayım da babama qoşuldu. Mən nənəmlə evdə qaldım. Bərk qorxdum. Gecənin qaranlığı bu vahiməni daha da artırır. O vaxt kəndimizə hələ işıq çəkməmişdilər. Yeganə lampamızı da babamgil apardılar.

Aradan nə qədər keçdiyini bilmirəm, axır ki, babamla dayım qayıtdılar. Nənəm soruşdu:

- O nə idi elə?

Dayım dilləndi:

- Hinə çölpəşiyi girmişdi. Atam əlində şiş qapının ağzında dayandı. Mən lampa işığında hinin içini axtarmağa başladım. Birdən gözlərimə çəpiş boyda bir şey sataşdı. Öz-özümə düşündüm: - Bu çəpişi bura kim salıb? Bir az yaxınlaşmışdım ki, çəpiş sandığım çölpəşiyi qəflətən sıçrayıb qapıya sarı qaçdı. Həyəcədən qışqırdım. Elə

bu zaman çölpəşiyindən də dəhşətli bir səs çıxdı. Mən yaxına gələndə o yerdə başı təzə kəsilən heyvan kimi çapalayır.

Sonra bildim ki, atam gücü gəldikcə əlindəki şişi onun qarnına soxub.

Bilmirəm nənəm inandı, ya yax, ancaq mən dayımın sözlərinə zərəfat kimi baxdım.

Babamla dayım təzədən yerlərinə girib yatdılar. Ancaq mənim gözlərimə yuxu getmədi ki, getmədi. Səsimi içimə çəkib çöldən gələn hər şıqqılıya qulaq asırdım.

Axır ki, səhər açıldı. Tez həyəətə qaçdım. Doğrudan da, qapıda öldürülmüş bir çölpəşiyi gördüm. Qonşunun uşaqları da axışib gəldilər. Heç vaxt rast gəlmədiyimiz bu qəribə heyvanın ölüsünə maraqla tamaşa edirdik.

Rəssam
MƏTANƏT

